

"הפירומנים בבג"צ מתנהגים כאילו הם הממשלה" השר ליון מביע תמיכה בבן גביר ויוצא נגד הצו על תנאי לפיטוריו. לדבריו, הבג"צ יוצר במו ידיו משבר חוקתי חסר תקדים

שלב המתנה

בין עומאן לאיראן: טראמפ דוחה הכרעה, האזור עוצר נשימה, איראן מושכת זמן וישראל דרוכה

תמיד זה קורה בסופי שבוע. שלשום נפוצה השמועה שהנה "הלילה זה יקרה", "הלילה תהיה תקיפה אמריקאית". הסימנים העידו על כך: באותה עת דווח על ביטול השיחות בין ארצות הברית לאיראן, על רקע הסיכוי האיראני לדון בתוכנית הטילים הבליסטיים ובהפסקת מימון הטרור לרשת השלוחות שבנתה סביב מדינת ישראל. "הדיונים יעסקו רק בתכנית הגרעין", דרשו האיראנים, והוסיפו תנאי נוסף: שיחות בעומאן ולא באיסטנבול.

תחילה נראה היה שדונלד טראמפ ידחה מיידית את התנאים הללו. הצהרותיו התקיפות נגד המשטר העידו שמגמת פניו לתקיפה. אולם בלחץ המדינות הערביות באזור, סעודיה, מצרים ואיחוד האמירויות, שמשחקות משחק כפול: רוצות בתקיפה אך חוששות מהתוצאות, הוא נעתר לבקשת האיראנים, והשיחות ייערכו היום.

טרם פתיחת השיחות הצהיר טראמפ כי "חמינאי צריך להיות מודאג". זו דרכו של טראמפ ואלו הצהרותיו. קשה לדעת לאן הן יובילו. בבית הלבן יש שתי גישות: אחת של השליח סטיב וויטקוף והשנייה של מזכיר המדינה מרקו רוביו. שניהם אמנם פרו-ישראלים, אך וויטקוף מוכן לפשרות, ואילו רוביו סבור שאין מנוס ממתקפה. רוביו נחשב לאיש החזק ביותר בממשל אחרי טראמפ (יותר מסגן הנשיא ואנס), ולכן יש להתייחס לדבריו בהתאם.

בשלב זה נכנס האזור להמתנה לקראת המהלך הבא. ההערכה במדינת ישראל היא שתהיה מתקפה לאחר שהשיחות ייכשלו, ולפיכך הכוונות נמשכות. האיראנים מצדם ממשיכים לאיים, בניסיון להשפיע על ארה"ב להימנע מתקיפה ואפילו מנסים להפגין כוח עם שיגור כטב"ם איראני שהתקרב לנושאת המטוסים "אברהם לינקולן".

בפועל מצויים האיראנים במצב קשה בכל החזיתות. המחאה אמנם דוכאה זמנית, אך היא מבעבעת וצפויה לצוץ שוב אם תרחש תקיפה. מדינת ישראל, שנמצאת בתווך, יודעת שהיא יעד של איראן בכל הסלמה. המסר לטראמפ ברור: אנחנו לא יוזמים, אבל אם האיראנים יעשו את הצעד הראשון, זה יהיה גם הצעד האחרון.

נתניהו, שנפגש השבוע עם וויטקוף, הבהיר לו כי טהרן מנסה למשוך זמן ואין לסמוך על כוונותיה. גורמי המודיעין הציגו לוויטקוף תמונת מצב עדכנית על היכולות האיראניות בתחום הגרעין והטילים. וויטקוף, שכאמור דוגל בפשרה וסופג ביקורת על גישתו הנאיבית, הדגיש שהאמריקאים אינם תמימים ויעמדו על שלוש דרישותיהם: גרעין, טילים וטרור. העולם ממתין לראות איזו בשרה תצא היום מעומאן לאיראן.

מבחן האמון

מקריית שמונה ועד הקלפי: החשש מהישענות על הערבים דוחף את המצביעים חזרה לנתניהו

יחד עם שרי הממשלה שקיימו השבוע את ישיבתם במקריית שמונה, הגיעה גם התקשורת לעיר הצפונית כדי לעמוד מקרוב על הלך הרוח הפוליטי. למורת רוחה, מרבית התושבים הצהירו כי יצביעו שוב לנתניהו.

"אתם הרי נפגעתם יותר מכולם במלחמה, ויש לכם טענות כרימון על הממשלה", תהו הכתבים. לתושבים הייתה תשובה פשוטה: הם אינם מוכנים לתת את קולם למי שעלול, בעיניהם, להישען על הרשימה הערבית המשותפת. זה קו אדום. נפתלי בנט, יאיר לפיד ויאיר גולן חשודים מבחינתם כמי שיעשו זאת ולכן לא יקבלו מהם קול. "אנחנו

"אנחנו רק ביבי". ישיבת הממשלה השבוע בקריית שמונה כולנו ביבי", חזרו ואמרו.

הקולות הללו מקריית שמונה מלמדים לאן הרוח נושבת. סוגיית ההישענות על קולות הערבים תהפוך לאחת הסוגיות הנפיצות במערכת הבחירות. נתניהו כבר מזהה זאת ומחדד בכל הזדמנות את הדילמה שתונח בפני הבוחרים: האם תבחרו במי שהוביל את המערכה מאז הטבח או מי שיקים ממשלה על בסיס "ברית האחים המוסלמים". מתברר שהמסר הזה מחלחל היטב לשטח.

גם בנט מבין זאת, ולכן מיהר השבוע להצהיר שלא ישב עם הערבים ולא יישען על קולותיהם. בכנס פעילים סגור בראשון לציון, הודה לראשונה כי הוא מודע לכך שפעל בניגוד לרצון בוחריו כשהקים את ממשלת בנט-לפיד בתמיכת רע"ם. "אני כואב את זה שהכאבתי לאנשים, אבל עומד מאחורי ההחלטה", אמר.

לדבריו, גם נתניהו ניסה אז להכשיר את מנסור עבאס. "הוא תיאר אותו כמו 'סאדאת - מנהיג חדש ושונה'". סיפר בנט ואמר כי באותה עת תמכה גם תקשורת ימין במהלך הזה וחלקם ציינו שזה המשך ל"הסכמי אברהם". אלא שמאז השבעה באוקטובר, כך טען בנט, המציאות השתנתה: "אין מנדט להקים ממשלה שמושגת על מפלגות ערביות. נקים ממשלת אחדות לאומית, ציונית, על בסיס ברית המשרתים".

הבעיה היא שהמספרים לא מסתדרים. לפי הסקרים, לבנט אין שום אפשרות להקים ממשלה כזו בלי חרדים ובלי ערבים. גם המצביעים יודעים זאת, ולוקחים את הצהרותיו בעירבון מוגבל במיוחד נוכח עברו בהבטחות שלא קיימו. הרצון של בנט הוא להיות המפלגה הגדולה בגוש האופוזיציה ולקבל ראשון את המנדט מידי הנשיא להקמת הממשלה. אם אכן יעמוד בדבריו להקמת ממשלת אחדות לאומית, הוא יפנה לליכוד בהצעה להצטרף אליו. הליכוד מן הסתם יסרב, ובנט יתלבט: האם להחזיר את המנדט לנשיא, שיפנה לנתניהו ואז בעצם הוא ימשיך לכהן הלאה בתפקידו בין סבבי הבחירות. או שבנט יפנה לערבים ויגיע איתם להסכם (עליו רמז איזנקוט): הימנעות בהצבעה הראשונה על הקמת הממשלה, ואישורה ברוב קולות בכנסת (פחות מ-61). בנט יוכל לומר: "הנה הערבים לא נכנסו לממשלה", וכך יוכל לשוב ולזכות בכהונה שנייה של רמייה. "שקרן נשאר שקרן", מזכירים במערכת הפוליטית - בקטע הבא.

מתחייב סדרתי

גם בשמאל חוששים מהפרת הבטחות של בנט: הוא ילך בסוף עם נתניהו

שר התפוצות עמיחי שיקלי, שישב בעבר במפלגתו של בנט ומכיר אותו מקרוב, אינו מתרשם מהבטחותיו ומהחרטה שהביע על שיתוף הפעולה עם רע"ם בממשלה הקודמת. "בנט מצליח לשקר גם לגבי השקרים שלו", אומר שיקלי. "הוא התחייב לממשלת ימין על מלא, הבטיח שלא יאפשר לפיד להיות ראש ממשלה גם לא ברוטציה, והצהיר שלא ידרוש את ראשות הממשלה עם פחות מעשרה מנדטים, כי זה לא דמוקרטי. שורה שלמה של הבטחות, שכל

אחת מהן הופרה. מנסור עבאס היה רק פרט אחד בתמונה. מבחינתי, כל מה שהוא אומר זה כמו אוויר".

שיקלי, שיורה לכל הכיוונים כשהוא נדרש לנושא, מחרף את הטון: "רמת האמון שיש לי במה שהאדם הזה אומר היא מתחת לאפס. הייתי לידו וראיתי איך ברגע שהבין שהוא לשון המאזניים ויכול לקחת את ראשות הממשלה, לא עניין אותו מה אמר קודם לבוחרים ביו"ש או לבני נוער. הכול נמחק".

בימין מסכמים זאת במשפט פשוט: מי ששיקר פעם אחת ישקר שוב. אותו אדם שהקים ממשלה על האצבעות של מנסור עבאס עומד היום על במה ומוכר מחדש את אותה סחורה. "בנט לא משקר בטעות", אומרים שם, "זו שיטה. כך הוא הגיע לראשות הממשלה עם שישה מנדטים".

המעניין הוא שהחשד הזה כבר לא מוגבל לימין. גם פרשנים בצד השמאלי של המפה מודים בחצי פה: "אם הוא שיקר לימין, אין סיבה שלא ישקר גם לנו". באופוזיציה חרשים שבסוף עוד יבצע סיבוב פרסה פוליטי וישב באותה ממשלה עם נתניהו.

בנט מצליח לשקר גם על השקרים שלו. עמיחי שיקלי

לדבריהם, אם בנט יעמוד בהתחייבותו שלא לשבת עם המפלגות הערביות והמפלגות החרדיות, הרי שאפשרות היחידה שנתורה לו היא ממשלה עם נתניהו. עובדה היא שלמרות פניות חוזרות ונשנות אליו, הוא נמנע מלהתחייב באופן פומבי וברור, שלא ישב עם נתניהו, ומותיר את האפשרות הזו פתוחה. "אתה לא יכול לומר שאתה תקים ממשלה, ובמקביל לסגור את כל הדלתות לשותפות אפשריות", הם אומרים, ומיד מזכירים את הפרת ההבטחות של בנט בסכך הקודם.

בליכוד עוקבים בהנאה אחר ההתגוששות הזו ומחדדים את קו הקמפיין: "אסור להאמין לשקרים שלו. הקואליציה היחידה שיש לבנט היא עם השמאל ואיחוד המפלגות הערביות. אנחנו לא נקים ממשלה עם נוצלים".

האירוניה היא שבנט עצמו דורש עימות פומבי מול נתניהו. בליכוד מחייכים ומתייחסים להצעה כמו עכבר שמזמין פיל לקרב. מבחינתם, אין שום סיבה שמדינאי ותיק שנינה את פני המזרח התיכון, יתעמת עם פוליטיקאי שהציבור כבר למד לקרוא לו בשמו.

גוש נטול גשר

גולן נגד המתנחלים, בנט נגד הערבים, איזנקוט נגד החרדים: כך נראה "גוש השינוי"

אם מישהו חיפש השבוע הוכחה לכך ש"גוש השינוי" עוד רחוק מאוד מלהיות גוש, הוא קיבל אותה בשידור חי, שעה אחר שעה. לא נתניהו פירק אותם, לא הקואליציה לחצה. הם עשו זאת לבד. הגוש הזה סדוק מבפנים ובעיקר מבלבל בתוכניותיו ובתגובותיו.

עוד לפני שאלת המנדטים ולפני הוויכוח על זהות

"משפחת חטוף שנפגשה איתי בזמנו, ביקשה שלא נפרסם את הפגישה, ובמקביל סיפרה בכלי התקשורת שאני מסרב לפגוש אותם" נתניהו חושף השבוע את התהליכים הפנימיים הבעייתיים שהיו במהלך המו"מ לשחרור החטופים, ואת ההתנהלות של המשפחות תחת פחד המטה שהפעיל אותם נגדו

מתפוררים ושהצבא נחלש.

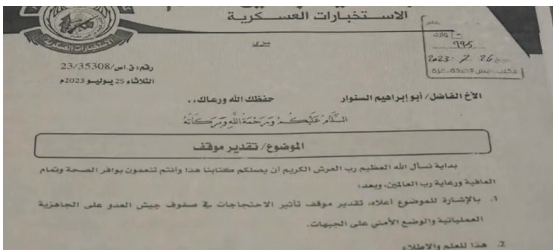
וכך, כאשר במדינת ישראל נמשך הוויכוח הפנימי האם מדובר ב"מחאה" או ב"סרבנות", חמאס פשוט הקשיב. לפי העדויות, יחיא סינוואר עקב מדי ערב אחרי מהדורות הח-דשות. הוא לא היה צריך מרגלים. הוא קיבל הכול בשידור חי: טייסים שמפסיקים להתייבב, אלופים במיל' שמדברים על אובדן כשירות, ושרדנים שמכריזים "איך לנו חיל אוויר". מבחינתו זו לא הייתה מטאפורה. זו הייתה הערכת מודיעין שהתפרשה כחולשה.

חשוב לציין שחמאס לא החליט לתקוף בגלל כתבה או נאום. הוא בנה במשך שנים את התוכנית. אבל הוא כיוון את השעון שלו לפי הרגע שבו הצד השני נראה מפולג, עיף ובעיקר עסוק בעצמו. כשהשעון הזה הראה שיא מחאה, שיא סרבנות ושיח בלתי פוסק על "קריסת כשירות הצבא" - הגיעה מבחינתו שעת הכושר.

אין מדובר בתיאוריה. זו קריאת מציאות פשוטה: האויב לא מחפש את היום שבו הצד שמולו חזק. הוא מחפש את היום שבו הצד השני נראה חלש. והיום הזה, למרבה הכאב, שודר בישראל מדי ערב והגיע לשיא לפני הטבח, כפי שי- תואר בקטע הבא.

שעון סינוואר

מסמכי השלל חושפים: חמאס המליץ להמתין עם המתקפה עד שהסרבנות תעמיק

ההפגנות טייעו לחמאס להחליט על עיתוי המתקפה. אחד המסמכים שנמצאו במנהרות.

מי שטוען שאין קשר בין הסרבנות לעיתוי המתקפה, מוזמן לעיין במסמכים שנתפסו. לא בפרשנויות, לא בסיס- מאות, אלא במסמכי מודיעין של חמאס עצמו.

באחד מהם, שנשלח בקיץ שלפני המלחמה להנהגת הארגון, נותחו בפרטי פרטים נתוני המחאה במדינת ישראל. החומר שנמצא במנהרות חמאס מלמד שהארגון עקב באובססיות אחרי הנעשה כאן. לא רק אחרי הפוליטיקה, אלא אחרי הכשירות הצבאית. דוחות מודיעין פנימיים שלהם ניתחו כמה טייסים מפסיקים להתייבב, כמה אנשי מילואים מצטרפים ל"אחים לנשק", ומה המשמעות של ירידה של 25-15 אחוזים במערך האוויר. כן, כך בפשטות, ספר החמאס טייסים.

המסמך קובע שהמשבר הפנימי פוגע בלכידות ובמוכנות, וממליץ להימנע מעימות מדי, כדי "לאפשר למשבר להעמיק עוד יותר". במילים אחרות: לא למהר אלא לחכות שהישראלים ימשיכו לפרק את עצמם. זו הייתה התפיסה האסטרטגית של האויב. באותו זמן הם המשיכו באימונים לאורך גדר הרצועה, הרגילו את הצד הישראלי שמדובר בהפגנות בלבד, והמשיכו לעקוב אחר התפשטות המחאה והשלכותיה.

כאשר בכירים במחאה דיברו על "סוף צבא העם" ועל "אובדן יכולת מבצעית", זה יצר כותרות במדינת ישראל, אבל בעזה זה נכנס לשיבת מטה. שם לא התווכחו האם זו דמוקרטיה או מחאה. שם שאלו רק דבר אחד: האם זה הזמן לתקוף.

במקביל גם אחרי המתקפה המשיכו ונשמעו הרמזים: דוברי חמאס תיארו את צה"ל כ"שחוק מבפנים" ואת ההנהגה כחלשה. בכירים הודו שהמתניו לרגע שבו ישראל

יגנה אותו יותר. גולן היה שמח לשחזר את סיסמת "יומרן רבין" ולהפוך ל"יוגלן בנט", אבל בנט וליברמן כבר חילקו לו תיקים זוטרים: שר האנרגיה או איכות הסביבה, העיקר שלא יוביל.

"לגולן אין קואורדינציה בין הראש לפה", תקף ליברמן. גולן השיב כי "רוצים את הקולות שלנו אבל לא את הערכים שלנו". במקביל מנסה גולן להתרחק מהמונח "שמאל", שלדבריו הפך למילת גנאי. בינתיים גם מביתו פנימה מצבו לא פשוט: מרצ מסרבת לפתוח את ההסכם, ומאיימת בריצה נפרדת.

ובזמן שכולם עסוקים בגולן, אף אחד לא סגור על גדי איזנקוט. באופוזיציה מודים שהוא מדשדש סביב תשעה מנדטים. הוא מדבר על איחוד עם בנט ולפיד, אך בנט רוצה אותו בלי לפיד כדי לא להבריח מצביעי ימין. ליברמן מצדו בכלל דוגל בריצה נפרדת בחמישה ראשים, ההערכה היא שאיזנקוט מנסה לצבור כוח בסקרים כדי להגיע חזק לקראת כל איחוד שיהיה על הפרק. וכך, במקום חיבורים, נוצרים עוד ועוד קווים אדומים.

גם בתוך "הדמוקרטים" נפתחה חזית נגד לפיד, כשפעיל המחאה, משה רדמן, קרא לו לפרוש לאחר הפסדו התכופים לנתניהו במשך 13 שנים: "שים את המפתחות, ולך הביתה". הדובר של לפיד בתשובה: "רדמן טיפוס מסוכן שעושה נזק למחנה השינוי".

ובינתיים בנט כבר מגייס יועצי-על אמריקאים מכוורת טראמפ, כאילו הקרב הוא על הבית הלבן, בזמן שבבית שלו עצמו אין הסכמה מי מוביל. ומנגד, המפלגות הערביות דווקא מתלכדות. בזמן ש"גוש השינוי" מתווכח, אחמד טיבי מדבר בגלוי על "פתרון פרלמנטרי" ועל 15 מנדטים שיכריעו את הכף, כנראה באמצעות הימנעות בהצבעה על הקמת ממשלה.

שורה תחתונה: אין כאן אלטרנטיבה שלטונית, אלא אוסף מפלגות שמנהלות קמפיין זו נגד זו.

האויב הקשיב

מהפגנות בקפלן ועד המנהרות בעזה: כך הפכה המחאה ממחלוקת פנימית למודיעין לאויב

עם פתיחת מעבר רפיח השבוע, אפשר לנסות ולהתחיל לסכם את מה שקרה כאן. יש להניח בוודאות שספרים רבים עוד ייכתבו על המלחמה והטבח. אולם אחת השאלות שי- רדפו את ההיסטוריונים תישאר תלויה באוויר: מדוע חמאס בחר דווקא בעיתוי ההוא, שמחת תורה תשפ"ד, לצאת למתקפה. מדוע דווקא אז.

המסמכים שנתפסו במנהרות, התייעוד המצטבר והצי- טוטים בזמן אמת מציינים תמונה לא נוחה: הקריאות של אנשי המחאה והשמאל לאי התייבבות, האימונים בהשבתת מערכים צבאיים והצהרות על "פגיעה בכשירות הצבא", לא נשארו בתוך האולפנים והכיכרות. הם חצו את הגבול. מה שנאמר כאן כהפחדה פוליטית, כדי לגרום לנתניהו וליריב לוין לחזור בהם מ"המהפכה המשפטית", נשמע שם כהערכת מצב צבאית. בישראל קראו לזה "מאבק אזרחי לגיטימי", היועמ"שית קראה לזה "אין מחאה ללא הפרעה ציבורית", ובעזה קראו לזה: הזדמנות.

לא מדובר בפרשנות בדיעבד. כבר בזמן אמת הזהירו ראשי מערכת הביטחון מפני פגיעה בכשירות. שר הביטחון דאז גלנט כינה זאת "סכנה מוחשית". הרמטכ"ל דאז הרצי הלוי התריע שהאויבים מזהים חולשה. נתניהו רעם אז בקולו, ובהדלפות שיצאו משיבת הממשלה דובר על כך שלראשונה ממש צעק: "הקריאות לסרבנות פוגעות ישירות בהרתעה". אפילו אותם פרשנים שמכחישים היום ואומרים שאין כל קשר בין המחאה למתקפה, התריעו אז שהמילואים

המועמד לראשות הממשלה, המחנה שאמור להחליף את נתניהו עסוק בעיקר במלחמות פנימיות. כל אחד מושך לכיוון אחר, וכל אמירה דוחפת עוד בוחר פוטנציאלי החוצה.

יו"ר הדמוקרטים יאיר גולן, האיש שמתקשה לשלוט בפיו, פתח את הסבב עם הצהרה שלפיה אם מפלגתו תעלה לשלטון, לא יועברו עוד כספים להתנחלויות. אמירה אידיאולוגית חדה, אולי טובה לפריימריז בשמאל, אבל רעילה לכל מי שמנסה להרכיב קואליציה רחבה במדינה שבה מאות אלפי אזרחים גרים ביהודה ושומרון.

בעיניו מדובר ב"קביעת סדר עדיפויות חדש". בעיני שותפיו לגוש זה מתנה לימין. לפיד מיהר להסתייג, הנדל תקף, ובנט ביטל בזלזול: "יש לו פה גדול, הוא יהיה שר האנרגיה בממשלה שאקים". במילים אחרות: אל תדאגו, גולן לא יהיה בעמדת השפעה.

בנט, מצדו, מתרברב ושוב מבטיח הבטחות ללא כיסוי. קשה לראות את גולן, שמקבל בסקרים מספר דו ספרתי, מסתפק בבדיקת מתח בלוחות חשמל. אל נתפלא אם בקרוב הוא יתחיל לייצר "אנרגיה שלילית" שתשרוף לבנט את הפיוזים. אם כבר אנרגיה, אז עד הסוף.

מהעבר השני, בנט עצמו מציב קווים אדומים משלו (כפי שנכתב לעיל): "לא ממשלה עם המפלגות הערביות". בכך הוא סוגר למעשה את אחת האופציות המרכזיות שעליה בנו חלק מחבריו למחנה, גולן ואיזנקוט. גנץ בירך על הפסילה, ועבאס ועודה הגיבו בזעם.

וכאילו לא די בכך, איזנקוט משיק קמפיין ראשון נגד החרדים, ליברמן כועס שלוקחים לו את ההסתה, ובנט מוסיף עקיצה משלו. כך יוצא שהמחנה שאמור להרכיב ממשלה עם 61 אצבעות, פותח חזיתות מול מתנחלים, מול ערבים, מול חרדים ובעצם מול חצי מדינה.

גם ברמת ההתנהלות זה נראה כמו אלתור מתמשך. הש- בוע זה בא לידי ביטוי בדיון על החרמת ישיבת הכנסת לאחר שהשופט יצחק עמית לא הוזמן. ב"כחול לבן" מיהרו לפרסם הודעת חרם על ישיבת הכנסת, ובשאר מפלגות האופוזיציה זעמו וטענו שהדבר לא תואם. שוב הודעות סותרות, שוב תיאומים שמתפוצצים, ושוב כל סיעה מושכת לכיוון אחר. שורה תחתונה: קואליציה לא בונים בסיסמאות אלא בחיבורים. אולם באופוזיציה עסוקים בעיקר בהצהרות וטו: זה לא עם ההוא, ההוא לא עם אלה, ואלה לא עם החרדים. כרגע, במקום לחבר, ראשי "גוש השינוי" עסוקים בלהבדיל ולהפריד. אם כך נראים היחסים ביניהם עוד לפני הבחירות, קשה לדמיין איך תיראה ישיבת ממשלה משותפת ביום שא- חרי. לפני שהם מפילים את נתניהו, מוטב שיחליטו תחילה, אם הם בכלל מסוגלים לשבת זה עם זה.

קרב חמולות

לוח הנוכחות ריק, החשבונות מלאים: האופוזיציה נלחמת בעצמה במקום בממשלה

הכתבים בכנסת מכירים היטב את לוח הנוכחות, המראה בכל רגע נתון כמה חברי כנסת שוהים במשכן. בלוח הזה מובילה כמעט תמיד הקואליציה, אף שיש בה שרים שמרכז פעילותם מחוץ לכנסת. אחד המבקרים סיפר השבוע כי בדק את הנתונים לאורך זמן, ולא מצא אפילו פעם אחת שבה מספר חברי האופוזיציה עלה על מספר חברי הקואליציה. "בקדנציה הקודמת, כשהליכוד היה באופוזיציה, הם מילאו את המליאה עד האחרון שבהם, עד שהפילו את הממשלה", הזכיר.

אלא שהבעיה של האופוזיציה איננה רק פיזית, אלא בעיקר נפשית ופוליטית. במקום להיראות כאלטרנטיבה שלטונית, היא נראית כמו אוסף חמולות מסוכסכות. המטרה השבוע הייתה יאיר גולן: בנט, ליברמן, לפיד וגנץ התחרו מי

"הייעוץ המשפטי עיכב סיוע לצפון במשך חצי שנה" השר אלקין האחראי לשיקום הצפון והדרום חשף את הברוקרטיה המשפטית שקדמה להחלטות הממשלה

"אם אני מתאחד עם נפתלי בנט,
אנו מפסידים שלושה מנדטים"
אביגדור ליברמן טוען שעשה סקר וגילה את
הנתון הזה. לדבריו, "האסטרטגיה הכי טובה
למקסם בוחרים היא לרוץ בחמישה ראשים"

הרב, ניצול שואה בעצמו, החמיץ טיסה קריטית לש-
ליחות בקהילות יהודיות באוסטרליה בשל חסימת כבישים
של מפגיני "כוח קפלן". המקרה אירע בקיץ 23, חודשים
ספורים לפני הטבח, בעיצומן של המחאות נגד הרפורמה
המשפטית. באותה עת נקלע רכבו למצור מכוון באזור
מחלף איילון. בני המשפחה פנו בתחנונים אל המפגינים
שחסמו את הציר והסבירו כי ברכב יושב אדם מבוגר, דמות
רבנית בכירה וניצול שואה, הזקוק להגיע בדחיפות לטיסתו.
אלא שלמרות ההסברים על חשיבות המשימה הציבור-
רית והפגיעה האישית, נתקלו בני המשפחה בסירוב עיקש
ובחוסר אמפתיה. המפגינים, לבושי חולצות המחאה, מצעו
את המעבר במשך דקות ארוכות, דבר שהוביל לאובדן
הטיסה ולנוק ממשי לקהילות הממתנות באוסטרליה.
הסיפור הזה הוצג, להבדיל כמוכר, כמענה לזימונו
לחקירה של פעיל הימין מרדכי דוד בגין חסימת אהרן ברק.
זאת בעוד חסימות הכבישים של פעילי השמאל עברו ברובן
המוחלט ללא תגובה פלילית או חקירות. "כשמזדעזעים
היום מחסימת ניצול שואה מבוגר, אני נזכר במקרה ההוא
שבו איש לא נחקר", סיפר.

שורה תחתונה: חומרת המעשה נשפטה לפי זהותו
הפוליטית של המפגין ולא לפי הפגיעה הנגרמת לציבור.
מדובר במערכת אכיפה מוטת הדרושה בדק בית.

בקצה

שב לקיאו: הקלטת "ראש שבט הקפלניסטים" אהוד
ברק על הצורך להשתלט על הרבנות והגיוור כדי להביא
לכאן "תנועה המונית של גויים בניגוד למה שעשו אבותינו
שהביאו עולים מארצות המזרח", שולחת אותנו הישר
להתנצלותו הפוליטית בעבר בפני עדות המזרח. מסתבר
שהחרטה הייתה זמנית, אבל התוכנית לשנות את פני המ-
דינה קבועה. אם הולכים לאמירות היסטוריות, האמירה של
נתיניהו ש"השמאל שכח מה זה להיות יהודי" נראית פתאום
אקטואלית מתמיד.

חובות האתמול והיועצים של מחר: נפתלי בנט מתחמש
ביועציו-על אמריקנים (ג'ורג' בירנבאום וטוני פאבריציו)
שעבדו עם טראמפ ונתניהו, כדי לסמן לאן הוא שואף לחזור.
השאיפות אמנם בשמיים, אבל על הקרקע נותרו חובות ענק
של מפלגותיו הקודמות למדינה. לפני ששוכרים מומחים
שיסבירו איך "מנצחים" קמפיין, כדאי להתחיל בלשלם את
חשבון הקמפיינים הקודמים.

החלב שנשפך: שביתת הרפתנים הסתיימה השבוע
תוך יום אחד, והותירה את הצרכנים עם מקררים עמוסים
בקרטונים שנרכשו בפאניקה. הלך ברוך: בפעם הבאה
שמאיימים עליכם במחסור, קחו נשימה עמוקה. חבל לבכות
על חלב שנשפך, ועוד יותר חבל על הכסף שנשפך בגלל
כתורות מלחיצות.

שביתת הסתיימה מהר, קרטוני החלב נותרו בשפע. הפגנת הרפתנים

לא יפטר את בן גביר, לבקשת היועמ"שית, וקבע הרכב
מורחב של תשעה שופטים. מזכיר הממשלה כבר הבהיר
כי פסילה כזו תוביל למשבר חוקתי. בקואליציה מזכירים
שאין לבג"צ סמכות לכפות הדחת שר, בוודאי כשלא הוגש
כתב אישום. בן גביר הודיע שלא יתפטר. בתוך הסתיימה
חקירת פרשת הפצ"רית, והחומר הועבר ליועמ"שית משרד
המשפטים וגם זה מוסיף שמן למדורה.

ואם לא די בכך, פרשת אחיו של ראש השב"כ, החשוד
בהברחת סיגריות לעזה בזמן מלחמה, הפכה מיד לכלי ניגוח
נגד ראש הארגון. האירוע: זיני עצמו תמך בהחמרת הע-
נישה למבריחים. למרות זאת, פרקליט המדינה ניסה לייחס
לאח עבירה קיצונית של "סיוע לאויב בשעת מלחמה", סעיף
שנראה מנותק מהפרופורציה ביחס לעבירת הברחת סיגריות.
לתקשורת היה נוח לקשור את ראש השב"כ לפרשה,
בעוד שהתעלמה מגניבת האפור בידי בנה של היועמ"שית.
שם לא הוזכר הקשר המשפחתי ולא נפתחה סערה ציבורית.
סביב כל הסיפור הזה מריח משהו בעייתי: החלטת ועדת
גרונים למינוי ראש שב"כ כוללת סעיף חריג על "מעשים
קיצוניים של בני משפחה" שעלולים להביא לסיום כהונה.
מעניין כיצד נכתב סעיף כה מדויק מראש. האם למישהו היה
מידע מוקדם? נדמה שהמטרה סומנה עוד קודם.

שורה תחתונה: האחריות הפלילית אינה נמדדת לפי
חומרת המעשה אלא לפי זהות פוליטית. זיני לא צריך לשלם
על מעשי אחיו, כשם שהיועמ"שית אינה אמורה לשלם
על מעשי בנה. זו לא אכיפה שוויונית, אלא מערכת מוטת
שמקרכת אותנו צעד נוסף אל המשבר החוקתי.
והיו שאמרו במשובה, כי זיני האח הזיק באמצעות
הסיגריות לבריאות של העזתים ולכן הוא צריך לקבל פרס
הצטיינות ולא כתב אישום.

צביעות סלקטיבית

**חסימות כן וחסימות לא: כשזה קפלן
זו "מחאה", כשזה ימין זו "חקירה"**

"ניצול השואה" ברק נוצל לתעמולה. מרדכי דוד

גם השבוע המשיכה התקשורת לעסוק בחסימתו של
אהרן ברק, על ידי איש הימין מרדכי דוד. במופע הצביעות,
שכלל הוזלת דמעות תנין וטענות בנוסח הקוזק הנגזל, גינו
את החסימה של "ניצול השואה" ברק ושכחו את מה שער-
ללו מפגיני המחאה בחסימות הכבישים ובשריפות בצמתים.
באופן זה הזיקו, בין השאר, לקשישים ולניצולי שואה,
חלקם דיירים המתגוררים סמוך לביתו של ראש הממשלה.
"אני ואשתי מעל גיל 90 ולא יכולים לישון בלילה בגללם",
העיד אחד השכנים, ניצול שואה בעצמו.

"זה לא אותו דבר", ניסו לטעון באופוזיציה, כשהם
מגובים באנשי תקשורת. בכך הזכירו את תשובתו הכסילה
של לפיד: "הם אנשים אחרים", בהתייחסו לאיפה ואיפה בא-
כיפה. כדי להמחיש את מופע הצביעות של השמאל בעניין
"איסור לחסום ניצולי שואה", סיפק השבוע העיתונאי ידידיה
מאיר עדות אישית ומטלטלת שקיבל מהרב צבי לאו, בנו של
הרה"ר לשעבר, הגאון רבי ישראל מאיר לאו שליט"א.

שקועה במשבר פנימי. אף אחד מהם לא השתמש במילה
"סרבנות" במפורש, אבל כולם דיברו על אותה תחושה: יש-
ראל מפולגת ופחות כשירה. הסרבנות שימשה את החמאס
שחיפש בדיוק את הסדק הזה.
שורה תחתונה: החמאס לא בנה את כוחו רק בגלל
ההפגנות. אבל הוא בחר את הרגע בגללן.

מחיר "בכל מחיר"

**האבסורד של האופוזיציה: אתמול
"להפסיק הכול", היום "כישלון מדיני"**

יש משהו כמעט סוריאליסטי במה שקורה כאן בשבו-
עות האחרונים, שבהם התנהלו הדיונים על המעבר לשלב
ב' של ההסכם בעזה ופתיחת מעבר רפיח, לאחר החזרת כל
החטופים.

אותם קולות שזעקו במשך חודשים ארוכים "עסקה בכל
מחיר", "להפסיק את המלחמה עכשיו", "לא משנה כמה
נשלם, רק תחזירו את החטופים", הפכו בן לילה למבקרי
על של כל צעד מדיני. פתאום פתיחת מעבר רפיח נחשבת
ל"כניעה", ועדת הטכנוקרטים היא "כישלון" והמעבר
לשלב הבא הוא "התרפסות".

אותם אלה שהיו מוכנים לוותר למען החטופים על ציר
פילדלפי, בטענה שהוא לא "סלע קיומנו" הפכו לפתע את
מעבר רפיח ל"ציפור הנפש". כל זה מביא לשאלה המתבק-
שת: האם אתם לא דרשתם בדיוק את זה? האם אתם לא הס-
ברתם שאין מחיר יקר מדי? שאין זמן למלחמה? שחייבים
לעצור הכול וללכת להסכם? והנה עכשיו כשהמחיר מגיע,
אתם מופתעים שיש מחיר?

האבסורד הזה שודר גם החוצה (כפי שתואר בהרחבה
לעיל). אותה תופעה של "בכל מחיר", ואותה רטוריקה
של בהילות, קריסה ואובדן הדרך, לא נשארו בתוך גבולות
ישראל. הן שודרו החוצה.

וכך, כאשר משדרים לעולם ולאויב עייפות ופילוג
ומוכנים לוותר על הכול, אל נתפלא שמישהו מעבר לגדר
הסיק מסקנות. האבסורד כפול: אותם אנשים שתמרו,
במודע או שלא במודע, ליצירת תחושת ההתפוררות, הם גם
הראשונים להאשים אחר כך ב"כישלון מדיני". אתמול הם
דרשו להיכנע והיום תוקפים על עצם הכניעה.

השורה התחתונה פשוטה ביותר: מי שדרש עסקה בכל
מחיר, לא יכול לטעון עכשיו שהמחיר גבוה מדי. אי אפשר
גם לחרוץ על הבלמים וגם להאשים את הנהג שהרכב נעצר.
בקריב מאוד הוויכוח הזה יעבור מהאולפנים לקלפיות.
ושם, הציבור יצטרך להחליט: האם המחיר של "בכל מחיר"
היה שווה את התוצאה.

האקדה המעשן

**כך מתקרבים למשבר החוקתי: אכיפה סלקטיבית,
פסיקות מתערבות וחקירות מתוזמנות**

המערכת המשפטית עמדה השבוע במוקד שורה של
החלטות בעלות השפעה ישירה על הזירה הפוליטית ועל
המשבר החוקתי שבדרך. זה החל בפסילת החלטת הממשלה
על סגירת גל"צ. שרים קראו שלא לציית לפסיקה, אך בפועל
אין להם מה לעשות. התחנה הצבאית ניצלה לפי שעה.

בד בבד, ואולי לשם איזון, דחה בג"צ ברוב 3:2 החלטה
קודמת שלו וקבע שאין צורך בהליך תחרותי למינוי נציב
שירות המדינה. בדעת מיעוט נותרו השופטים עמית וברק-
ארו. עמית דיבר על "ספינה המשייטת במים סוערים", אך
התעלם מהקברניט שמכניס אותה כמו ידיד לסערה ומקרב
את המשבר החוקתי.

בהמשך הוציא בג"צ צו על תנאי לראיה מ לנמק מדוע